

Arrest

nr. 188 236 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 mei 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. S. VANBESIEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. C. VANBEYLEN, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Bosnische nationaliteit verklaart te zijn, komt België binnen op 24 mei 2009 en dient op 25 mei 2009 een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar twee minderjarige kinderen.

Op 5 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 38 793 van 16 februari 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2010 wordt het derde kind van verzoekster geboren.

Op 27 mei 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 november 2011 wordt het vierde kind van verzoekster geboren.

Op 9 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 17 maart 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 24 oktober 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 100 680 van 10 april 2013 worden deze beslissingen van 19 november 2012 vernietigd.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 24 oktober 2012, deze wordt opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 185 084 van 4 april 2017 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 11 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 185 086 van 4 april 2017 wordt dit bevel vernietigd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er contacten zijn tussen de Belgische administratie en de Bosnische autoriteiten om na te gaan of de zoon van verzoekster, die “special needs” heeft, bij een eventuele terugkeer naar Bosnië terecht kan in een school of instelling. Er wordt een instelling gevonden die bereid is om het kind op te nemen.

Op 1 augustus 2013 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 185 085 van 4 april 2017 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Bij arrest van de Raad nr. 185 085 van 4 april 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 maart 2016 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden.

Op 7 december 2016 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1):

naam : R.

voornaam : V.

geboortedatum : (...)1978

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor hij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor hij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor hij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres in België

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor zij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor zij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor zij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Ze heeft asiel gevraagd en op 18/02/10 en het beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS werd verworpen. Vanaf die datum is zij verplicht samen met haar familie België te verlaten. Ze vroeg 4 keer een regularisatie omwille van medische redenen gevraagd, wat telkens werd afgewezen. Ze verwees in de aanvraag naar de medische problemen van R., D. (°2000).

Sinds februari 2012 werd de familie door DVZ opgevolgd in het kader van de SEFOR procedure. Mevrouw werd hierbij uitgenodigd

door de vreemdelingendienst van Turnhout met de mededeling dat ze het land moet verlaten. Ze moest bewijzen dat ze de nodige voorbereidingen treft om aan deze beslissing te voldoen, wat niet gebeurd is. Telkens de familie een negatieve beslissing (regularisatie) moest ondertekenen, werd deze procedure herhaald, zonder enig resultaat. Ze weigert halstarig mee te werken aan haar terugkeer.

Betrokkene verklaart in de "Vragenlijst Hoorplicht" die zij op 13.04.2017 invulde dat haar kinderen zich eveneens in België bevinden.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verwijst in de Vragenlijst Hoorplicht" die zij op 13.04.2017 invulde naar de medische toestand van R., D. (° 2000), één van haar kinderen. De DVZ zocht voor R., D (° 2000) al contact met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang. De familie kon zich ook aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dus in eerste instantie zijn er ook mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project special needs van DVZ ook deze familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteunen in Bosnië (huur appartement, medische kosten, etc).

Betrokkene weigert echter mee te werken aan een terugkeer.

Betrokkene heeft op 22.10.2012 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag is nog steeds hangende maar heeft geen schorsende werking en verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden. R. V. weigert halstarig mee te werken en tracht via haar kinderen (V. en D.) sinds jaren haar illegaal verblijf te verlengen. Momenteel verblijven haar minderjarige kinderen V. , B. en L. bij haar schoondochter die ook illegaal op het grondgebied verblijft

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor zij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor zij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor zij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, B.D.S., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Directeur van de gevangenis te Antwerpen,

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum

de betrokkene, R., V., op te sluiten in de lokalen van het centrum vanaf 31.05.2017.

(...)."

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat aan verzoekster reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven, onder meer op 9 februari 2012 en 27 augustus 2013. Bijgevolg is de eerste bestreden beslissing geen eerste verwijderingsmaatregel zodat de termijn in casu vijf dagen is.

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekster reeds op 13 februari 2012 (bevel van 9 februari 2013) en 8 oktober 2013 (bevel van 27 augustus 2013) een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Het bevel van 30 mei 2017 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht op woensdag 31 mei 2017. Conform artikel 39/57, §1 derde lid *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekster beschikte bijgevolg met ingang van donderdag 1 juni 2017 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dinsdag 6 juni 2017 (maandag 5 juni 2017 was een wettelijke feestdag).

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op vrijdag 9 juni 2017. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter zitting verwijst de raadsman van verzoekster naar de omstandigheid dat er een feestdag in de beroepstermijn viel (pinkstermaandag), dat verzoekster overgebracht werd van Turnhout naar Brugge wat voor de advocaat met kantoor in Heist-op-den-Berg een grotere afstand is, en dat een voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd.

In dit verband wordt opgemerkt dat de fysieke afstand die de cliënt of de advocaat moet overbruggen geen overmacht uitmaakt, gezien telefonisch contact steeds tot de mogelijkheden behoort en de advocaat ook in het verleden reeds de raadsman was van verzoekster, zodat hij het dossier reeds inhoudelijk kende. Wat de feestdag betreft, wordt opgemerkt dat als de laatste dag van de beroepstermijn een wettelijke feestdag is, de termijn verlengd wordt overeenkomstig artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. *In casu* viel deze feestdag inderdaad samen met de laatste dag van de beroepstermijn, zodat deze termijn verlengd werd naar dinsdag 6 juni 2017. Dit vormt echter geen overmacht om het beroep in te dienen op vrijdag 9 juni 2017. Waar wordt vermeld dat door de vernietiging van vorige bevelen huidig bevel een eerste verwijderingsmaatregel zou zijn, wordt opgemerkt dat hierboven reeds werd gesteld dat er nog minstens twee bevelen niet werden vernietigd en bestaan, met name deze van 9 februari 2012 en 27 augustus 2013.

Verzoekster voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De Raad merkt dienaangaande op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepaling van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet op zich duidelijk is in die zin dat er inzake de beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervaltermijn van tien resp. vijf dagen geldt waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de overmacht wordt aangetoond.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel van 30 mei 2017 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Over de vordering tot schorsing wat betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gelet op de in het arrest nr. 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, §1 juncto artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat, wat betreft een niet-verwijderingsmaatregel, de behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari, nr. 127.040).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13*septies*), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat bovendien niet wordt uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zou worden veroorzaakt door de bestreden beslissingen, noch wat de eerste, noch wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Bijgevolg is evenmin voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET